

mus ipsi redarguantur, recusare non queant. Ad puros sanctosque mores accedat oportet digna Ecclesiastico homine ab iis percepta doctrina: Scripturas cognitae habeant: Omnis enim (*II. Tim. iii. 16.*) Scriptura divinitus inspirata, utilis est ad docendum, ad arguendum, ad corripiendum, ad erudiendum in justitia, ut perfectus sit homo Dei, ad omne opus bonum instructus. Sacrum igitur utriusque Fœderis codicem, Ecclesiæ Traditiones, Sanctorumque Patrum scripta, veluti fontes adeant, unde pura, et incorrupta fidei, morumque doctrina profunditur: Romanum vero Catechismum, Catholicæ Doctrinæ Summam, assidue versent, et lectitent; unde sacras conciones ad populum habendas depromant. Non studiis igitur privatis, nec ex cujusquam commendatione, sed optimum quemque, illumque præsertim, cujus timida virtus ministerium defugiat, fidelem fore putetis ministrum, cui partem Gregis Domini committatis. In universum manus cito nemini imposueritis (*I. Timoth. v. 22.*): quod tunc cito fieri arbitramur, cum non nisi semel aut iterum hominem expendimus, et probamus; quem contra accurate, exquisiteque exploratum, ac severe judicatum oportuit, ne alienis peccatis (*Ibid.*) communicantes inconsultæ temeritatis Deo penas demus. Neque vos tædeat, Venerabiles Fratres, si in ea re, quæ magnam cautionem habet, paulo diutius immoremur: Cujusmodi enim sunt Sacerdotes, ejusmodi plerumque esse solet et populus. In eos, præsertim si Parochi sint, tanquam in speculum omnes inspiciunt. Quapropter neminem perniciosius de Ecclesia mereri, quam vitiosos Clericos existimandum est, quia sua vitia infundunt in populum, eumque ita corrumunt, ut plus exemplo suo quam peccato nocere videantur.

Adscitis autem in sacrum ministerium viris quamvis egregiis, non propterea evangelizandi munere nos esse defunctos arbitramur: sic enim in aliorum manus retia dimittere videremur, quæ tamen tradidit nobis Dominus, ut ipsi simus hominum (*Matth. iv. 19.*) piscatores. Præcipuum Episcoporum officium est Verbum Dei prædicare. Væ mihi, clamabat Apostolus (*I. Cor. iv. 16.*), si non evangelizaverim: necessitas enim mihi incumbit: Nec præcipue ad baptizandi munus quamvis sanctum, sed potissimum ad (*Ib. i. 17.*) evangelizandum a Christo Domino se missum esse. Ipso autem Apostolorum judicio primas tenere novimus Verbi ministerium, quod (*Act. vi. 2. 4.*) non æquum derelinquere existimarunt sanctissimi viri; ac propterea reliqua opera, quæ ad misericordiam erga proximum pertinent, Diaconis censuerunt oportere committi. Et Beatissimus Paulus ad Timotheum scribit (*I. Timoth. iv. 13.*): Attende lectioni, exhortationi, et doctrinæ. Si quis autem se carere sentiat facultate dicendi, nec ingenii sui esse dicat id munus exsequi, in reliquis saltem, quæ ad Verbum Dei quoquo modo pertinent, non patiatu officium suum requiri. Itaque, si mandaverit Clericis ut Christianæ

Doctrinæ rudimenta pueris tradant, in eam rem det operam quoque suam. Parochis etiam in docendo socium se adjungat, ut suum annunciandi Verbi munus aliqua ex parte tueatur, quæ res alacritatem etiam summam omnibus afferet, qua suum quisque obeat officium. Quamobrem ne gravetur cum Consacerdotibus suis aliquoties Sacramenta Fidelibus ministrare; Chorum interdum adire, et Psalmos cum Canonicis canere; Collationibus, quas instituerit, coram præesse; ex quo fiet, ut non minimum sacri Ministri de illius spiritu, quemadmodum septuaginta viri de spiritu Moysis, accipiant. Huc accedit, quod populum, qui hæc viderit, summa de divini sanctitate cultus oplebit opinio; et ejusmodi Augusto spectaculo homines maculosi deterriti, ad sacrum Ministerium ne aspirare quidem audebunt.

Quoniam vero Ecclesiæ procuracionem, gregisque tutelam sui nullo pacto potest gerere, si absit, Episcopus: propterea suæ quisque vestrum Ecclesiæ nullo non tempore adsideatis oportet. Id et naturali lege, et sacris etiam Canonibus, et Tridentinis præsertim Decretis sancitum est. Universæ quoque Diœcesis loca adeunda, ut quarum legum vires deficere cœperint, eas vel a ministrorum indiligentia, vel a subditorum contumacia vindicetis. Quod si qua gravior et necessaria causa extiterit, quamobrem de vestra Diœcesi discedendum vobis sit, atque ab ea aliquandiu vos abesse oporteat, ne, quæso, patiamini Pastoris desiderio sui confici Ecclesiam, a cujus periculo nunquam putetis absentiam vestram esse sejunctam.

Præterea verbis jungatur exemplum: (*Tit. ii. 7.*) in omnibus nosmetipsos præbeamus exemplum bonorum operum; ut is, qui (*Ibid. v. 8.*) ex adverso est vereatur, nihil habens dicere de nobis. Ne opera absque sermone sint tacita; neque dicta, factis deficientibus, erubescant: atque illud animo reputemus, perfectum Ecclesiæ Principem perfectis maximarum virtutum bonis ita esse instructum, ut et vita ejus dicendo, et doctrina vivendo exornetur. Domus autem cujusque nostrum sit pudoris, et modestiæ magistra; Ecclesiasticæ Disciplinæ officina, plena dignitatis atque concordie: quod tum assequemur, si nullius voluntati, aut gratiæ dediti, nihil animi nostri imbecillitati, et mollitiæ indulgeamus, neminemque habeamus eximium; quod in Ecclesia administranda magnas plerumque turbas creat, et offensionem habet gravem, et Episcopo invidiam et contemptum parit.

Quod ad nos attinet, vigilas (*Psal. lxxvi. 5.*) anticipaverunt oculi nostri, ut per Civitates constituamus Episcopos, qui ad Episcopatum afferant doctrinam sanam, vitam irreprehensibilem, mentem ad omnia paratam pro Christo; quippe id sibi munus obvenisse arbitrentur, cui qui præsit, non intumescat amplitudine dignitatis, sed humilitate crescat. Et in exquirendis quidem explorandisque viris, quos tanto muneri præpositos esse velimus, sancta testimonii vestri

religione, et fide confisi, vobis testibus utemur, et auctoribus quos minime dubitamus, nullam carnis, et sanguinis rationem habituros, sed ejus tantummodo, qui vocavit vos (*Ephes. iv. 12. 12.*) in opus ministerii, in ædificationem Corporis Christi.

Reliquum est, Venerabiles Fratres, ut vos de fortitudine moneamus, et animi robore; quo maxime est opus adversus ea, quæ vel orthodoxam Fidem oppugnant, vel pietatem lædunt, vel morum integritatem infringunt. Repleti (*Michæ iii. 8.*) simus, obsecro, fortitudine Spiritus Domini, judicio, et virtute. Ne (*Isaiæ lvi. 10.*) tanquam canes muti, non valentes latrare, Greges nostros patiamur (*Ezech. xxxiv. 8.*) fieri in rapinam, et oves nostras in devorationem omnium bestiarum agri: neque nos quidquam deterreat, quominus pro Dei gloria et salute animarum ad omnes dimicationes nosmetipsos objiciamus. Recogitemus (*Hebr. xii. 3.*) eum, qui talem sustinuit a peccatoribus adversus semetipsum contradictionem. Quod si nequissimorum timeamus audaciam, actum est de Episcopatus vigore, et de Ecclesiæ gubernandæ sublimi, ac divina potestate; nec Christiani ultra aut durare, aut esse jam possumus si ad hoc ventum est, ut perditorum minas, aut insidias pertimescamus. Fidentes (*II. Cor. 1. 9.*) igitur non in nobis, sed in Deo, qui suscitavit mortuos, alti, excelsi, humanas res despicientes, Dominum, inclamemus: Spes (*Jerem. xvii. 17.*) mea tu in die afflictionis: nec unquam animis, aut corporibus defatigemur: Dei enim (*Cor. iii. 9.*) adjutores sumus: Dominus autem Jesus nobiscum est (*Matth. xxviii. 20.*) omnibus diebus usque ad consummationem sæculi. Itaque nullis scandalis, nullis persecutionibus infirmemur, ne electioni Dei videamur ingrati, ejus tam valida sunt adjutoria, quam vera promissa.

Denique, quoniam in æterno examine pro omnibus, et præ omnibus, qui Christi censentur nomine, rationem reddituri sumus: vos obtestamur, Venerabiles Fratres, et obsecramus, ut si quæ scandala, et dissensiones oriuntur, quibus sedandis impares sitis, ad hanc Beatissimi Apostolorum Principis Sedem, tanquam ad caput, et Episcopatus apicem referatis, unde ipse Episcopatus, et tota auctoritas nominis hujus emerit. Hinc, veluti de natali suo fonte, aquæ cunctæ procedunt, et per diversas totius mundi regiones puri capitis incorruptæ dimanant, Ecclesiæ omnes sumant quid præcipere, quos abluere, quos, veluti in cœno inmundabili sordidatos, mundis digna corporibus unda devitat. Nos quidem Dei primum virtute nixi, deinde B. Petri tutela confisi, cujus cura omnes habet præsentis, consilio, ope, auctoritate vos juvabimus. Parati sumus ipsi pro vobis (*II. Cor. xii. 15.*) impendere, et superimpendi, ut incolumes Ecclesias, incolumes Fratres tueamus. Cæterum sub ipsa suscepti oneris mole (*I Thessal. ii. 2.*) fiduciam habuimus Deo, qui, cum nobis oneris sit auctor, nobis fiet etiam adjutor; et ne sub magnitudine gratiæ succumbat infirmitas,

dabit virtutem, qui contulit dignitatem. Interea misericordissimam Dei nostri clementiam supplices obsecrate, ut in diebus nostris expugnet impugnantes Nos; muniat fidem vestram; multiplicet devotionem, augeat pacem: meque servulum suum, quem ad ostendendas divitias gratiæ suæ, gubernaculis Ecclesiæ voluit præsidere, sufficientem tanto operi, et utilem vestræ defensionis dignetur efficere; et ad hæc tempora nostræ servitutis extendere, ut proficiat devotioni, quod fuerit largitus ætati. Gratia Domini Nostri Jesu Christi vobiscum, quibus benedicimus; vosque salutamus in osculo sancto: omnibusque itidem Consacerdotibus vestris, cæterisque Ecclesiarum vestrarum Fidelibus Apostolicam Benedictionem amantissime impertimur. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die 14 Septembris. Anno 1758. Pontificatus Nostri Anno I.

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(61. Episcopi olim de semetipsis loquentes *servos* semet hujus vel illius Ecclesiæ, sive *fideles et servos Dei* appellarunt, quam formulam retinet etiamnum Papa. (62. In Apostolorum locum successisse Episcopos, quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei, convenit inter Catholicos. Apostolos Christus Dominus non ad certas regendas Ecclesias, sed misit ad universum mundum. (63. Quum autem singuli ubique Evangelium prædicare nequissent, varias divisim regiones ipsi peragrarunt, in quibus ordinarunt Episcopos cum potestate alios ordinandi, et Sedes Episcopales constituerunt.

(64. Primis nascentis Ecclesiæ Sæculis Episcopi communem habebant sollicitudinem ad fidem informandi non modo suas, sed et Ecclesias aliorum Episcopatum.

(65. Moribus vero introducta sensim fuit divisio Parochiarum, Diœcesum, et provinciarum Episcopatum; Atque hinc factum fuit, ut intra suos quisque fines subditosque potestatem contineret Episcopalem, et injuriam aliis facere censeretur, si eam ultra extenderet; Canon. 13. 16. et 17. Concilii Nicæni.

(66. Concilium Sardicense statuit ut in magnis tantum Urbibus starent Sedes Episcopales, ne Episcopi nomen et auctoritas vilesceret in Ecclesiis parvarum Urbium, Vicorumque, quarum regimini sufficit Presbyter. Vide Can. 6. citati Concilii Sardicensis.

(67. Dum Episcopi cogebantur derelinquere Urbes Christianorum jugo infidelium subactas, Sancta Sedes consuevit nonnullos eorum præficere aliis Ecclesiis inter Christianos vacantibus, ea lege ut captivitate cessante redirent quasi jure postliminii ad primas Sedes. (68. Illi vero qui alibi non obtinebant sedem permanentem, appellabantur Episcopi *vacantes*, vel *peregrini*, vel *scoli*. (69. istique titulum Episcopatus amissæ Sedis Civitatisque retinebant absque Plebe, ac exercitio muneris pastoralis. Quinimo ne memoria periret harum Ecclesiarum in partibus Infidelium, nec voluntas eas in

libertatem vindicandi, ordinari cœperunt Episcopi *Titulares*, et ordinantur in diem. Sed de hisce *Titularibus* Episcopis suo loco dicemus.

ARTICULUS II

Episcopus quoad ea quæ concernunt ejus electionem, confirmationem, et consecrationem.

(1. Episcopi olim eligebantur a toto Clero, accedente præsentia, acclamatione, seu consensu populi; cap. *Nosse* 12. dist. 63. ibi: « Sacerdotum quippe electio est, et fidelis populi consensus adhibendus, quia ducendus est populus, non sequendus; » cap. *Cum longe* 25. eod. dist. 63. ibi: « Sed quia populus aut princeps jubetur electioni interesse, non præcipitur advocari ad electionem faciendam, sed ad consensum electioni adhibendum. Sacerdotum enim (ut in fine superioris capituli Stephani Papæ legitur) est electio, et fidelis populi est humiliter consentire, » et concordat c. *Cleri* 27. eod. dist. 63. in cujus sumario sic præcise dicitur: « Plebis non est eligere, sed electioni consentire. » (2. Plurimi tamen sustinent, Populos, Magistratus, et Principes intervenisse electionibus Episcoporum, nedum per præsentiam, acclamationem, et consensum, sed etiam per propria vota, seu suffragia, Barb. plurimis citatis lib. 1. *Jur. Eccles. univers.* cap. 8. a num. 64. *Et de offic. et potest. Episcop.* part. 1. tit. 1. cap. 3. a n. 4. et alii passim variis suffulti sacris Canonibus, et signanter cap. *Qui aliquo* 5. dist. 51. ibi: « Sed nec ille deinceps Sacerdos (id est Episcopus) erit quem neque Clerus, nec Populus propriæ Civitatis elegit; » c. *Episcopos* 13. dist. 63. ibi: « Post electionem Cleri, et populi; » cap. *Electis* 18. ead. dist. 63. ibi: « Clerum, et Plebem ejusdem Ecclesiæ elegeris; » cap. *Factus* 5. caus. 7. quæst. 1. ibi: « De plebis, quæ tunc adfuit suffragio, » et concordat cap. 4. *Quanto* 10. cap. *Plebs* 11. c. *Nosse* 12. cap. *Episcopus* 13. cap. *Metropolitano* 10. distinct. 63. (3. Quidquid autem observatum fuerit in primis Ecclesiæ temporibus circa admissionem Laicorum in electionibus Episcoporum, et Pontificum, certum est, nunc Laicos non habere suffragia in talibus electionibus; cap. *Nullus laicorum Principum* 1. cap. *Adrianus Papa* 2. cap. *Valentinianus Imperator* 3. c. *Non est permittendum* 6. cap. *Omnis electio* 7. cap. *Non licet* 8. cap. *Nosse* 12. dist. 63. cap. *Contingit* 8. de *Arbitris*, c. *Decernimus* 2. de *Judiciis*, cap. *Sacrosancta* 51. de *Election.* (4. Et electio Episcopi per Laicos etiam cum canonicis facta est nulla non obstante contraria consuetudine, quæ potius dicenda est corruptela textu expresso in c. *Messana* 56. de *Elect.*

(5. Separatis progressu temporis Clericis a Religiosis, qui omnes ad electionem Episcoporum concurrebant, ex claro, et expresso textu in cap. *Obeuntibus* 35. disp. 63. fuit exinde statutum, ut Religiosi suorum Abbatum, aliorumque Superiorum, Canonici vero Cathedralium suorum Episcoporum facerent

electionem; cap. *Nullus* 1. cap. *Cum terra* 14. cap. *Congregato* 13. et per tot. de *Elect.* cap. *Congregatio* 43. caus. 16. quæst. 7. Et sic tota facultas eligendi Episcopos fuit redacta ad solos Cathedralium Canonicos. Bertachin. de *Episcop.* lib. 1. par. 3. a princip. Petrus Gregor. de *Elect.* cap. 6. num. 9. Barbosa de *Offic. et potest. Episcop.* part. 1. tit. 1. c. 3. num. 11. et lib. 1. *Juris Eccles. univers.* cap. 8. num. 68. (6. Talis facultas eligendi Episcopos duravit in Capitulis, et Canonicis Cathedralium usque ad tempora Clementis V. ut multis observat Barbosa l. c. Clemens enim V. cœpit reservare suæ dispositioni Cathedralium Ecclesias, quæ apud Romanam Curiam vacare contigisset, ut constat ex Extravag. *Et si temporalium, de præbend. inter commun.* Postea Benedictus XI. in Extravag. *Sancta Romana, de Election. inter commun.* statuit quatuor Patriarchalibus Ecclesiis vacantibus, illis non posse provideri Romano Pontifice inconsulto. Deinde Joannes XXIII. in Extravagant. *Ex debito, de Elect. inter commun.* provisioni suæ reservavit Episcopales, et earum Superiores Sedes, quæ apud Sedem Apostolicam illo vivente vacare contigissent. Et post Benedictus XII. in Extravag. *Ad regimen, de præbend. inter commun.* sibi reservavit provisiones omnium Ecclesiarum Patriarchalium, Archiepiscopalium, Episcopalium, tunc apud Sanctam Sedem Apostolicam quomodocumque vacantium, et vacaturarum. Exinde per sequentes Romanos Pontifices reservatio facta fuit simpliciter, et generaliter, quoad omnes Ecclesias Episcopales, tam apud Sedem Apostolicam, quam extra Curiam vacantes, seu vacaturas, ut patet in secunda, et tertia regula Cancellariæ, quas cum aliis quilibet Summus Pontifex in initio sui Pontificatus constituere solet. (7. Exceptis tamen Regnis, et Principatibus privilegiatis, ubi Reges, et Principes per specialia Concordata Episcopos nominant, et præsentant, ab ipso Summo Pontifice instituendos. (8. Et exceptis Cathedralibus Germaniæ, ubi servatur vetus consuetudo canonicæ electionis, ut Collegium Canonicorum Cathedralium Episcopos, vel Archiepiscopos eligat, et electi a Romano Pontifice confirmantur, ut clare ostendunt Concordata Germaniæ et cum pluribus aliis observat Barbosa l. c. (9. Electio Episcopi faciendâ non est ante diem tertium a morte Episcopi, c. *Nullus* 7. dist. 79.

(10. Electus in Episcopum debet intra mensem a præsentatione electionis præstare consensum, alias mense elapso, redditur nulla electio, textu expresso in c. *Quam sit de elect.* in 6. ibi: « Electus vero illum (scilicet consensum) adhibere infra mensem a tempore præsentationis hujusmodi teneatur, quem si electus ipse ultra præstare distulerit, jure si quod ei ex sua electione fuerat acquisitum, ex tunc se noverit eo ipso privatum. » (11. Et intra tres menses a consensu præstito debet petere confirmationem, alias elapsis tribus mensibus electio eo ipso est nulla, textu expresso in c. *Quam sit*

de *Elect.* in 6. ibi: « Cæterum quivis electus infra tres menses post consensum electioni de se celebratæ præstitum, confirmationem electionis ipsius petere non omittat. Quod si justo impedimento cessante infra hujusmodi trimestre tempus omiserit, electio eadem eo ipso viribus vacuetur. » (12. Sufficeret tamen ad evadendam talem penam, quod electi amicus ejus nomine confirmationem peteret quamvis sine mandato, dummodo tamen electus ratam haberet illam amici petitionem intra illos tres menses. Glossa in cit. cap. *Quam sit*, verb. *Petere*, Tiraquell. de *Pænis tempor.* caus. 22. num. 37. Azor. pag. 2. c. 29. quæst. 11. Barbosa de *Offic. et potest. Episcop.* part. 1. cap. 4. n. 4. (13. Tres menses computari debent prout in Calendario occurrunt, incipiendo scilicet a die præstiti consensus, et dies qui desunt ex uno mense accipiuntur de sequenti. Glossa in cit. cap. *Quam sit*, verb. *Mensem*, Gonzal. ad regul. 8. *Cancellariæ, gloss.* 11. n. 7. Garcias de *Benef.* part. 10. cap. 2, n. 42. et seq. Menoch. de *Arbitr. casu* 50. num. 21. Sanchez de *Matrim.* lib. 2. disp. 24. n. 15. Barb. l. 2. *Juris Eccles. univ.* c. 9. n. 4. et de *Offic. et potest. Episc.* loc. cit. n. 2.

(14. Confirmatio Episcoporum olim poterat fieri a suis respective Metropolitanis: cap. *Quoniam* 1. dist. 109. cap. *Cum dilectus* 32. de *Elect.* (15. Hodie tamen non ab alio, quam a Romano Pontifice fieri potest ex regul. 2. alias 3. Cancellariæ, quæ Sedi Apostolicæ reservat provisiones omnium Cathedralium. Et licet in Germania ex vi Concordati Episcopi adhuc eligantur a Collegiis Canonicorum Cathedralium, Romani tamen Pontificis auctoritate confirmantur. Sicuti etiam confirmantur, et instituuntur a Romano Pontifice Episcopi illi, qui vi privilegiorum Apostolicorum a Regibus, et Principibus nominantur et designantur. Azor. par. 2. c. 29. q. 1. et 2. Barb. l. 1. *Juris Eccles.* c. 6. n. 9. et de *Offic. et potest. Episcop.* tit. 1. cap. 4. n. 6. Pro hujusmodi electione, et confirmatione faciendâ servatur in Curia sequens praxis. (16. Formato processu de vita, et moribus promovendi, ac de statu Ecclesiæ juxta interrogatoria in particulari instructione tradita a Barbosa lib. 1. *Juris Eccles. univers.* cap. 8. n. 141. et de *Offic. et potest. Episc.* par. 1. tit. 1. c. 5. a n. 4. fit ab ipso professio Fidei juxta formulam præscriptam a Pio IV. in sua Constitutione incip. *In Sacrosancta*, et deinde fit instrumentum dictæ professionis Fidei a Notario subscriptum in hunc modum, prout ad litteram tradit Barbosa *Distinction.* lib. 1. cap. 9. num. 11. et seq.

(17. « In nomine Domini. Amen. Præsentibus publico instrumento cunctis ubique pateat evidenter, et sit notum, quod a Nativitate Domini etc. coram Eminentissimo, et Reverendissimo. D. N. S. Rom. Ecclesiæ Presbytero Card. etc. meque Notario publico infra scripto comparuit supradictus Adm. R. N. omni meliori modo etc. genibus flexis Professionem Sanctæ et Catholicæ Fidei juxta suprascriptam formam, tactis sanctis Scri-

pturis ad Sancta Dei Evangelia in manibus D. S. Eminentissimæ de verbo ad verbum emisit. Quam Fidei professionem, idem Eminentiss. et Reverend. Dominus Cardinalis accepit, et admisit præmisso, et alias omni meliori modo. Super quibus etc. Actum Romæ in Offic. etc. Præsentibus idem N. et N. testibus ad præmissa vocatis, et habitis specialiter atque rogatis. Ego Adoardus Tibaldescus, Clericus Spoletanæ Diocesis, Publicus Apostolica auctoritate Notarius, et ad scribendos, et rogandos processus Reverendissimorum D. D. Archiepiscoporum, et Monasteriorum Consistorialium privative quoad omnes alios specialiter a S. S. A. deputatus, de præmissis rogatus præsens instrumentum subscripsi, et publicavi requisitus. » Et subscribitur Cardinalis relator sic: « Ego N. S. R. E. Presbyter Cardinalis N. Fidei professionem a supradicto R. N. de verbo ad verbum in manibus meis emissam recepi, et ita testor. »

(18. Finito examine testium, et emissâ professione subscribitur processus ab eodem Cardinali Ponente in hunc modum: « Ego N. R. S. E. Presbyter Cardinalis N. relationem facturum in proximo Consistorio de præmissis, censeo R. N. esse habilem, et idoneum, qui ad supradictam Ecclesiam N. promoveatur, illum ei præficiendo Episcopum, et Pastorem. Romæ ex nostro Palatio, die, etc. Ego N. Card. N. qui supra. » Et subscribitur idem processus a tribus Cardinalibus Ordinum Capitibus, scilicet a primo Cardinali episcopo, a primo Cardinali Presbytero, a primo Cardinali Diacono.

(19. Hoc facto, præconizatio fit in primo Consistorio, quæ vicem electionis habet, cujus præconii formula pro Romano Pontifice, sic se habet: « Beatissime Pater, vacat Ecclesia N. per obitum N. etc. Ad jussum Sanctitatis Vestræ Ego N. Card. N. proponam R. N. etc. Civitatis etc. » Pro Cardinali autem ita fit: « Illustriss. et R. D. In proximo Consistorio, si S. D. N. placuerit, Ego N. Card. N. præconium faciam Ecclesiæ N. vacantis per obitum N. in personam Rever. N. etc. Civitatis etc. » et refertur status Ecclesiæ, et promovendi juxta formam Institutionis prædictæ.

(20. Fit positura in secundo Consistorio, et transmittitur schedula pro reassumptione posituræ, transmissa in prima præconizatione, et hæc secunda præconizatio habet vim confirmationis, et demum transmittitur fides provisionis Apostolicæ a Card. Ponente ad Card. Vicecancellarium facta in hunc modum: « Reverendiss. Domine. Hodie Sanctiss. in Christo Pater, et D. N. D. Urbanus Papa VIII, in suo Consistorio secreto, ut moris est, ad relationem meam Ecclesiæ N. cui N. dum viveret, præsidebat, et per obitum ejusdem Pastoris solatio destitutæ de Persona R. N. Diocesis N. ex catholicis, ac honestis parentibus, et legitimo matrimonio nati, in utroque Jure Doctoris, in ætate legitima constituti, ac demum cæteris omnibus qualitatibus a Jure, et Conc. Trident. Decretis requisitis præditi, qui professionem Fidei